

Koşar adım faşizm

RTE'nin ve AKP'nin acelesi vardı. Ya hızlanacaklar ya da yeni rejim inşasının tökezlemesine tanık olacaklardı. Başarısız bir darbe girişimi kadar arzuladıkları başka birşey yoktu. Bunu Ergenekon/Balyoz sahte davası ve 2007 e-muhtırası ile deneyimlemişler ve bu sayede epey yol almışlardı. Dolayısıyla 15 Temmuz ilaç gibi gerekliydi. Şimdi koşar adım gitmek için tüm koşullar birleşmiş durumda.

15 Temmuz, tüm muhalefetin sindirilmesi, Meclis'in önemsizleştirilmesi ve Anayasal yargının da tam olarak yedeğe alınması için bir sıçrama tahtası olarak kullanıldı. Kendini bir süre daha ancak AKP'nin yörüngesine girerek var edebileceğini gören, üstelik içte ve dışta kendi savaşçı tarzını uygulayan AKP'ye karşı muhalefet alanı kalmamış olan MHP, safını çabuk belirledi. O kadar ki, kendi konumlanmasını meşrulaştırabilmek adına, anamuhalefete muhalefet etmeyi de gönüllü olarak üstlendi. Şimdi muhtemelen "AKP'yi dengeleyen anahtar parti" olarak prim yapmaya meyledecek: AKP'nin Anayasa taslakları arasında kendine göre "ehven-i şer" olana (büyük olasılıkla başbakanı da koruyan yarı-başkanlık sistemine) geçit vererek, devleti ve rejimi kollayan parti payesini elde etmek isteyecek. Bütün bunlar, milliyetçilik kozunu da iktidar çoğunluğuna kaptırmış, dolayısıyla siyasi varlık nedenini büyük ölçüde yitirmiş bir partinin son savunma manevraları.

Anamuhalefet ise, başlangıçta elinde olan iktidarı olan bitenden sorumlu tutma fırsatını kullanmayarak yani cepheden saldırma cesaretini gene gösteremeyerek, üstelik içte ve dışta sıkışan iktidarın kendi desteğine ihtiyaç duyarak frene basacağı yönünde yanlış bir tahlile dayanarak (muhtemelen Abdullah Gül ve Mesut Yılmaz'dan gelen telkinlere de kapılarak), "milli mutabakat" ve "Yenikapı ruhu"na kolayca teslim oldu. Bunun yanlış yol olduğunu kendi tabanından önce iktidarın nobran davranışları göstermekte gecikmedi. Şimdi CHP liderliği istediği kadar hırçınlaşıp bu zülden kurtulmaya çalışsın, "taş yerinde ağırdır" özdeyişinin geçerliliğini değiştiremez. "Meclis bombalanırken beyefendi Marmaris'te tatildaydı" gibi yanlış yüklenmelerle karşı tarafa yeni saldırı malzemeleri sunan amatörliklerle de kendi inandırıcılığını daha da sarsar.

Özetle, 15 Temmuz'dan AKP iktidarı şu kazanımlarla çıktı:

- OHAL rejimi altında TSK'da, yargıda, eğitimde ve tüm kurumlarda normal koşullarda

yapamayacağı bir ayıklamaya gidebildi. Darbe bahanesiyle tüm muhalifleri hedef alabildi.

- KHK'lerle TBMM'yi devre dışı bırakarak OHAL çerçevesini çok aşan yapısal düzenlemelere girişti.

- Anayasa Mahkemesi'ni, kendi eski içtihatlarına bile sahip çıkamaz duruma düşürerek KHK'leri meşrulaştırdı.

- Savaş çığırıklığını daha fütursuzca yapabileceği, Meclis'te iki muhalefet partisinin de desteğini alarak savaş tezkeresini geçirebileceği bir ortamı oluşturdu ve gereğini de hemen yapmakta gecikmedi. Savaş iklimini kullanarak, ucuz milliyetçilik yaparak, içindeki baskılarını çoğaltma ve siyasi tabanını MHP seçmenine doğru genişletme fırsatını da geliştirmiş oldu.

- MHP'yi yedeğine alarak Anayasa değişikliğinin ve başkanlık rejiminin Meclis'te onaylanacağı koşulları güvenceye aldı.

- Kürt siyasi hareketini, darbeye karşı tavır almasına karşın, içinde iyice etkisizleştirdi, muhalefet alanını daralttı.

- CHP'yi başlangıçta yanına çekerek onun tutarlı ve güçlü bir muhalefet çizgisi izleme ihtimalini berhava etti; daha sonraki sertleşmelerinin ise bir tutarsızlık olarak anlaşılmasını kolaylaştırdı.

- Nihayet, muhalif medyayı ve yazarları susturarak, baskı altına alarak, "dikensiz gül bahçesi" oluşturma yolunda büyük bir mesafe daha aldı.

İktidarın Cumhuriyet Gazetesi'ne topyekün saldırısı, işte bu son başlıkta, medyanın

baskılanması konusunda yeni bir eşiğe işaret ediyor. Bundan böyle hiçbir muhalif yayın organı, sosyal medya dahil, güvende olmayacaktır. Cumhuriyet'in 93. yılını kutlama törenlerinin hemen ertesinde, Cumhuriyet ile yaşıt (92. yılın kutlayan) bir gazeteye yapılan saldırı, hiç kuşkusuz Cumhuriyet'e yapılmış gözükara bir saldırdır. Cumhuriyet Gazetesi içindeki birkaç yıldır şekillenmiş olan yeni yapılanmaya eleştirel gözle bakanların da bu konuda hata yapmamaları gerekir; iktidar, böyle yarıklardan daha kolay sızarak ele geçirme operasyonunu meşrulaştırmaya girişecektir. Nitekim, iktidarın yargısı Cumhuriyet Gazetesi Vakfının Genel Kurulu'ndaki oylamayı bile iddiaları arasına almış durumdadır.

Eğer bu ülkede hala demokrasi mücadelesi yapılabilecekse, bunun aydınlanma ve laiklik mücadelesinden ayıramayacağını ve bunun da Batı'dan medet umularak yapılamayacağını anlamak gerekiyor. Dolayısıyla demokrasi mücadelesi eğer olarsa, bu, AKP'nin dizginlendiği bir siyasal ortamın değil AKP'siz bir Türkiye'nin hedeflenmesiyle olabilecektir. Bu da, AKP öncesine dönüş gibi bir imkânsızlığın peşine düşerek değil, yeni bir Cumhuriyet yaratarak olabilir ancak.

Dün Cumhuriyet Gazetesi Ankara Bürosunu ziyaret ettiğimde, umutsuzluğu ve umudu bir arada gördüm kitlelerde. Umutsuzluğa yer olmamalı. Umudumuz, ele geçiremedikleri tek mevzi olduğu için en büyük gücümüzdür, onlar da bu nedenle umudun düşmanıdır.

Sonsözü Nazım'a bırakalım; bize 6 Aralık 1945'den sesleniyor:

"Onlar ümidin düşmanıdır, sevgilim,

akar suyun,

meyve çağında ağacın,

serpilip gelişen hayatın düşmanı.

Çünkü ölüm vurdu damgasını alınlarına :

- çürüyen diş, dökülen et - ,

bir daha geri dönmemek üzere yıkılıp gidecekler.

Ve elbette ki, sevgilim, elbet,

dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya,

dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle: işçi tulumuyla

bu güzelim memlekette hürriyet..."

haber.sol.org.tr/yazarlar/oguz-oyan/kosar-adim-fasizm-174222